

som § 13 indeholder nogen Fordel, hverken for den handlende eller for Kunden. Det kan ikke nægtes, at der var noget smukt i det gammeldags Forhold mellem Købmand og Kunde, hvor Købmanden ved Lejlighed viste Fruen en Opmærksomhed, som hun maaske satte stor Pris paa, selv om den ikke var saa overordentlig meget værd.

Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa alle de mange Enkeltheder, men kun omtale, at der i § 5 staar følgende: „Det er undtagen med Hensyn til de i § 6 omhandlede Udsalg forbudt enhver forretningsdrivende at bekendtgøre — ved Offentliggørelse i Pressen, ved Løbesedler, Skiltning eller paa anden Maade —, at Varer udsælges til Priser, der angives som nedsatte.“ Det er altsaa fuldstændig forbudt en handlende at reklamere i Pressen eller paa anden Maade med, at nu sælger han en Vare til nedsat Pris. Det forekommer mig at være et ret stort Indgreb i de handlendes Rettigheder, og jeg tror ikke, at det i nogen som helst Maade vil forbedre Forholdet mellem Købmanden og den, der køber hans Varer. Tværtimod har de mindre heldige indenfor Handelsstanden meget lettere ved at skjule sig under denne Lovgivning, end de havde tidligere. I forudoms Tid reklamerede de saaledes, at alle var paa det rene med, at der var en god Portion Humbug i hele deres Virksomhed. Nu tvinger man efterhaanden baade den virkelig reelle og dygtige Købmand og Spekulanten ind under Reklameforhold, hvor den ene nøjagtig ligner den anden. Hvis man tror, at Spekulantens Varebeholdning af den Grund bliver bedre, tager man storligen fejl. Lovgivningen bidrager meget snarere til at dække ham, til at omgive ham med en vis Nimbus af Reellitet, som han i Virkeligheden slet ikke fortjener. Ogsaa af denne Grund tror jeg, det er meget nødvendigt, at et Udvalg ser nærmere paa Lovforslaget. Jeg har, som sagt, ogsaa det Indtryk af Handelsministerens Tale baade i Landstinget og hernede, at han stiller sig noget tvivlende overfor dette Lovforslag, og jeg kan ikke tro andet, end at mange ærede Medlemmer af dette Ting vil finde, at man efterhaanden er ved at komme alt for vidt paa dette Lovgivningsomraade, naar Loven, vel at mærke, ikke byder Landets Befolkning nogen som helst reel Fordel.

Alfred Christensen: Jeg har før med en Ulyst, som jeg ikke har været i Stand til at skjule, deltaget i Behandlingen af dette Lovforslags Forgængere. Jeg skal

gøre det atter denne Gang og med den Motivering, at saa mange Handels- og Erhvervsorganisationer ser en stor Støtte, en stor Hjælp i denne Lov, og jeg vil gerne bidrage til at hjælpe dem. Men jeg vilde helst have, at Hjælpen blev udøvet paa en saadan Maade, at den ogsaa kom det store Publikum og den virkelig legitime Handel til gode. Endnu til Dato har jeg lige saa lidt som den sidste ærede Taler (Hans Nielsen [Skanderborg Amts 1ste Valgkreds]) set nogen synderlig Velsignelse af det foreliggende Lovforslags Forgængere. Svindel og Humbug trives i høj Grad, og jeg tror, jeg har Ret i, hvad jeg har sagt en Gang før om denne Slags Lovgivning, at det var bedre, om vi vedtog en Lov med en eneste Paragraf, hvorved vi klippede Æslerne i Ørene, saaledes at Folk kunde kende dem, naar de saa dem, og tage sig i Agt for dem, thi alt dette her nytter ikke ret meget.

Den ærede sidste Taler (Hans Nielsen [Skanderborg Amts 1ste Valgkreds]) har fremdraget forskellige Eksempler, og de er ingenlunde overdrevne. Svindel og Humbug trives i de sidste Aar ikke daarligere end i gamle Dage, i mange Retninger trives det, jeg vil ikke sige bedre, men i meget større Omfang til Købernes store Fortræd. Der er en Paragraf, som omhandler Køb paa Auktion. Er der noget Sted, hvor der drives Misbrug med Varer, er det ved Auktioner, og er der noget Sted, hvor Loven træffer Forsigtighedsregler, er det Auktioner. Der er Regler om, hvad der maa sælges, hvordan der maa bekendtgøres, hvordan Avertissementer, Plakater og Kataloger skal trykkes. Alligevel kender jeg Eksempler paa, at en Mand har læst i et Blad og bagefter set Opslag om, at Enkefru N. N.'s værdifulde Dødsbo skulde sælges — og saa føjes der til „m. m.“; det er her med disse Ord „m. m.“ eller „m. fl.“, som naar man vil injuriere en Mand, de er saa rart straffri, og de kan indeholde saa meget —, og saa er Manden gaaet til Auktionen og har set et dejligt antikt Mahogni Møblement, saadant et, som kunde være lavet paa Frederik den 6.'s Tid, og han er gaaet paa den og har købt det. Og saa er det maaske lavet for 8 Dage siden af en Snedkermester i Smørumovre, som har kørt det paa en Vogn herind og nu sælger det paa Auktionen. Slikt florerer ganske gladelig — jeg tør ikke sige over hele Linien, for jeg har kun set enkelte Eksempler. Men saadant noget kan altsaa gaa, blot i Ly af, at man sætter „m. m.“ eller „m. fl.“ paa en Plakat, i et Katalog eller i en Annonce i „Berlingske Tidende“. Dette er Uret mod Køberne,